СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
РІК LVIII. Ч. 156. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 8-го ЛИПНЯ 1950. No. 156. JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JULY 8, 1950. VOL. LVIII.
П'ЯТЬ ЦЕНТІВ в Злуч. Дер. Америки СІМ ЦЕНТІВ Закордоном Тел. „Свободи": BErgen 4-0807, 4-0237 — Тел. У. Н. Союзу: BErgen 4-1016 FIVE CENTS in the U. S. of America SEVEN CENTS Elsewhere

ПРЕЗ. ТРУМАН ПЕВНИЙ ПЕРЕМОГИ В КОРЕЇ

Вашинґтон, 7 липня. — Президент Труман заперечив на пресовій конференції передані деякою частиною американської преси вісті, будьтоби він був затривожений воєнними невдачами в Кореї та задумує покликати резерви в силі 40 батальйонів. Президент заявив, що він теж покищо не думає звертатись до Конґресу за новими фондами, ані не думає покликати Національну Ґвардію. Відбувши раніше наради зі своїми найближчими військовими дорадниками з Краєвої Ради Безпеки, президент Труман виявив повну віру в остаточну американську перемогу в Кореї й не прив'язував особливої ваги до початкових комуністичних воєнних успіхів. Президент заповів, що відтепер генерали та інші особи, що мають дбати про оборону країни, не матимуть більше змоги „виголошувати промови", а зате віддаватимуть весь свій час праці над обороною. Треба ще додати, що президентові були відомі інформації про положення в Кореї, переслані до Пентаґону з головної квартири ген. МекАртура, з яких виходить, що ситуація в ніякому разі не є грізною, не зважаючи на успіхи комуністичних танкових колон.

МекКАРТІ ЗАКИДУЄ АЧЕСОНОВІ „САБОТАЖ" В СПРАВІ КОРЕЇ

Вашинґтон, 7. липня. — Сенатор МекКарті, республіканець з Висконсин, виступив вчора в Сенаті з обвинуваченням проти державного секретаря Діна Ачесона, закидуючи йому „саботаж" конґресових зусиль забезпечити Корею проти комуністичної загрози. Сен. МекКарті знову повторював свої обвинувачення про комуністів, ступайків та „інші підривні елементи" в державному департаменті, до яких тепер, після вибуху війни в Кореї, мали б долучитися ще „воєнні зарібковці". В державному департаменті назвали заяву сен. МекКарті, і його самого, „кислою нотою" в національній єдності, так необхідній для перемоги демократії в корейській кризі.

СЕНАТОРИ ДОМАГАЮТЬСЯ ФАКТІВ В СПРАВІ ЗБРОЄНЕВОЇ ДОПОМОГИ

Вашинґтон, 7. липня. — Під впливом подій в Кореї, Сенатський Комітет Збройної Служби зажадав „всіх фактів" в справі американської зброєневої допомоги не тільки для Кореї, але й цілого Далекого Сходу, як і Европи. В цій справі відбудеться переслухання, свідками в якому виступатимуть військові і цивільні керівники зброєневої програми. Між свідками зізнаватиме теж предсідник шефів об'єднаних штабів, ген. Омар Бредлі, та інші високі достойники.

КЕРІВНИКИ ОБОРОНИ ПЕРЕСТАНУТЬ ГОВОРИТИ В СПРАВІ КОРЕЇ.

Вашинґтон, 6 липня. — Секретар оборони, Луїс Джансон, заявив вчора, що він та інші військові і цивільні лідери збройних сил погодились відкликати всі свої публичні виступи протягом цього місяця, щоби оминути можливості евентуальної мильної інтерпретації їх тверджень в справі корейської війни.

Злучені Держави проголосили бльокаду „цілого побережжя" Кореї

Вашинґтон, 7. липня. — Президент Труман, як начальний командант американських збройних сил, наказав американській фльоті встановити морську бльокаду цілої Кореї, як Північної, так і зайнятої вже червоними частини Південної. З авторитетних дипломатичних джерел повідомляють, що американський амбасадор в Москві, адмірал Кірк, поінформував про цей наказ совєтський уряд, згідно з інструкцією державного департаменту з дня 3-го липня, висланою до американських амбасадорів в усіх країнах. Адмірал Кірк, передаючи Совєтам цю інформацію, — вистерігався вбрати її у форму будь-якої погрози, хоча її вважається в дипломатичних колах виразною осторогою для Совєтів, що будь-яка безпосередня інтервенція з їх боку в корейському конфлікті мусіла б призвести теж до безпосереднього воєнного конфлікту з Америкою. В американській інформаційній ноті в справі бльокади стверджується виразно, що наказ бльокади „цілого корейського побережжя" видано на підставі рішення Ради Безпеки Об'єднаних Націй в справі допомоги Південній Кореї в обороні проти аґресивного напасника. Формально американський уряд вважає корейську війну конфліктом між маріонетковим комуно-корейським урядом і Об'єднаними Націями, хоча — як це виразно виходить з передвчорашньої заяви секретаря Ачесона про совєтську брехню в цій справі — дійсним аґресором там вважається Совєтський Союз.

АМЕРИКАНСЬКИМ ВОЯКАМ В КОРЕЇ ПРИСЛУГОВУЮТЬ ВСІ ПОЛЕКШІ

Вашинґтон, 7. липня. — Адміністрація Ветеранів сьогодні повідомила, що американським воякам, які борються в Південній Кореї, прислуговують всі ті добродійства і воєнні полекші, що їх встановлено для фронтовиків під час другої світової війни. Воєнний закон за-

КОРЕЯ НЕ ЗМІНЯЄ СОВЄТСЬКОГО ВОЄННОГО ПЛЯНУ

Ню Йорк, 7. липня. — Сер Вилйем Стівенсон, керівник британської розвідчої служби під час війни, що приїхав вчора до цього порту кораблем Квін Мері, висловив кореспондентам своє переконання, що ані війна в Кореї, ані будь-яка інша подія в будь-якій іншій частині світу не змінять в нічому совєтського пляну щодо „останнього, рішального бою" на остаточне підкорення світу. Сер Стівенсон вважає, що чергова світова війна залежить виключно від Совєтів та що Совєти почнуть її тільки тоді, як вони будуть до неї абсолютно приготовані.

СТРІЛОЧНИКИ ПРИПИНИЛИ СТРАЙК ПРОТИ 4-ОХ КОМПАНІЙ

Шікаґо, 7. липня. — Юнія Стрілочників Північної Америки, АФЛ, покликуючись на — „погрозу безпосередньої акції уряду", припинила вчора ввечорі страйк, що тривав вже від 12 днів, проти чотирьох середньо-західних і західних залізничих компаній, продовжуючи його проти п'ятої, Рок Айленд енд Песифик Рейлровд Компані. Голова Юнії, Артур Дж. Гловер, проголосив закінчення страйку після того, як президент Труман на вчорашній пресовій конференції заявив, що цей страйк є несправедливий, що його веде меншість стрілочників та загрозив „драстичною акцією", якщо страйк негайно не буде припинений.

МОСКВА ОСТЕРІГАЄ АМЕРИКУ В СПРАВІ БЛЬОКАДИ

Лондон, 7. липня. — Московська радіовисильня передала сьогодні текст совєтської відповіді на американську ноту в справі бльокади „цілого побережжя Кореї", закидуючи Америці „новий акт аґресії" та остерігаючи, що Злучені Держави будуть відповідальні за всі шкоди, які з цеї бльокади могли б виникнути для совєтських інтересів. В совєтській відповіді щераз повторюється, що совєтський уряд вважає нелегальною постанову Ради Безпеки з 27-го червня, на якій рішення американської бльокади базується.

САРНОФ ЗА ОКРУЖЕННЯ РОСІЇ РАДІОВОЮ ПРОПАҐАНДИВНОЮ СІТКОЮ

Вашинґтон, 7 липня. — Злучені Держави є „трагічно" позаду Росії у використанню міжнародного радія в цілях пропаґанди, заявив ген. Дейвид Сарноф, голова директорів Радіової Корпорації Америки, на допитах Сенатської підкомісії для закордонних справ. Сарноф запропонував сітку радіових станцій, яка мала б окружити цілу Росію та її сателітів, щоб таким чином протиділати совєтській радіовій пропаґанді. На це, як обраховує Сарноф, треба б видати 200 мільйонів долярів. Совєти, казав Сарноф, поширюють у світі свою пропаґанду кожного тижня впродовж 832 годин, коли Злучені Держави призначають на це тільки 192 години. Сенатська підкомісія переводить переслухання в справі резолюції, на яку погодились обидві партії, а яку вніс сенатор Вилйем Бентон, демократ з Конектикат, домагаючись побільшення американської „пропаґанди правди" в різних ділянках. Акція ця зв'язана з пляном департаменту стейту, який змагає до побільшення „Голосу Америки", хоч уже тепер можна сказати, що „Голос Америки" не буде навіть у найкращому випадку побільшений у таких розмірах, як це пропонує ген. Сарноф. Ген. Сарноф додав, що в останніх двох тижнях Росія збільшила свою радіову пропаґанду, ведену в англійській мові й призначену для Америки, та передає її тепер кожного дня впродовж 24 годин. Зачалося це точно з днем нападу комуністів на Півд. Корею.

ЗАХІДНА НІМЕЧЧИНА ДОМАГАЄТЬСЯ ЗАБОРОНИ КОМУНІСТИЧНОЇ ПРЕСИ

Франкфурт, 6. липня. — Якоб Кайзер, західно-німецький міністер все-німецьких справ, виступив вчора по радіо з домаганням заборони комуністичної преси в Західній Німеччині, вважаючи її „передньою сторожею" большевицької аґресії. Він теж гостро атакував західно-німецьких індустріялістів за їх зв'язки і торгівлю зі совєтською зоною. „Цей стан є нестерпний і він мусить скінчитися" — твердив Кайзер.

• **Совєтський композитор** Шостакович зарахував до „підпалювачів війни" таких американських і західно-европейських письменників: Сінклера, Стейнбека, Пальро, Сартре і Жіде.

АРЕШТУВАННЯ „САБОТАЖНИКІВ" В СОВЄТСЬКІЙ ЗОНІ НІМЕЧЧИНИ.

Берлін, 6 липня. — З поінформованих джерел тут повідомлено, що комуно-німецька поліція заарештувала 12 високих урядників хемічних заведень в Солвей, в совєтській зоні, закидуючи їм „саботаж". Західно-берлінські представники цеї фірми заявили, що багато інших урядників цих заведень потрапили своєчасно втекти на захід.

ПЕРЕГРУПУВАННЯ АМЕР. ВІЙСЬК В КОРЕЇ

ДОСІ ТІЛЬКИ 500 ВОЯКІВ БРАЛИ УЧАСТЬ В БОЄВІЙ АКЦІЇ

Токіо, 7. липня. — Американські війська в Кореї, що в першій сутичці з ворогом були зупинили його наступ, знищивши майже половину його танків, яким пощастило переправитися через опущену південними корейцями оборонну лінію на ріці Сувон, вчора самі відступили, щоби перевести необхідну перегруповку. Рівночасно американське командування повідомило, що досі в боєвій акції брало участь тільки 500 вояків. Відповідні підкріплення, як в людях так в матеріялах, є в дорозі. Дотеперішні американські втрати мали б виносити около 10%, отже приблизно 50 вояків. Погана погода обмежувала дії авіяції. У фронтовому звідомленні стверджено, що не зважаючи на факт, що комуністичні війська чисельно перевищували американські у відношенні вісім до одного, та що в боях була найкраща большевицька дивізія, яка розпоряджала 40 танками, американці потрапили з успіхом видержати з нею бій, що тривав шість годин. Опісля американські війська відступили на около 15 миль на південь. В загальному фронт пересунувся на около 60 миль від зайнятого большевиками міста Сеул. Головна квартира ген. Мек Артура повідомила, що американська фльота атакувала комуністичний мостовий причілок на східному побережжі від 38 рівнобіжника аж до Самчок, де комуністи вже в перших днях аґресії зробили десант.

АМЕРИКА ЗДЕРЖУЄ ВИСИЛКУ СТРАТЕГІЧНИХ МАТЕРІЯЛІВ НА ДАЛЕКИЙ СХІД

Вашинґтон, 7. липня. — Уряд злучених Держав рішив припинити висилку на Далекий Схід нафти і всіх матеріялів з потенціяльними можливостями використання у війні. Строге ембарґо цих товарів, вирішене спільно департаментами стейту і торгівлі, відноситься теж до британського порту Гонґ Конґ, як теж до порту Макао. Акція є вдержана в таємниці, але відомо, що державний департамент звернувся до урядів Британії і Голандії в справі їхньої співпраці.

АМЕРИКАНСЬКА ФЛЬОТА НА ДАЛЕКОМУ СХОДІ НЕВИСТАЧАЛЬНА

Токіо, 7. липня. — Командування американської фльоти на корейських водах мало звернутися з домаганням поставити йому до розпорядження більше воєнних кораблів, бо теперішня кількість невистачає до виконання багатобічних завдань. Ця фльота має забезпечити постачання американським військам на Кореї і рівночасно вдержувати бльокаду корейського побережжя та поборювати комуністичні десанти.

ЗАХІДНІ ПРОТИВОРІЧНОСТІ ТУРБУЮТЬ ФОРМОЗУ

Таіпеї, Формоза, 7. липня. — Премієр національно-китайського уряду, ген. Чен-Ченґ, висловив вчора на пресовій конференції занепокоєння свого уряду цілим рядом аліянтських противорічностей, що відносяться до Формози. Він ствердив: — 1. Американська Сьома Фльота перебрала, з наказу президента Трумана, охорону Формози перед евентуальним большевицьким нападом, але американський уряд рівночасно відмовляється дати свою згоду на забезпечення Формози необхідними для оборони критичними матеріялами; 2. На рекомендацію президента Трумана національно-китайський уряд припинив свої воєнні дії проти китайського континенту, і це тепер завзято використовує Британія, розгортаючи щораз ширше свою торгівлю з комуністичним Китаєм; 3. Припинення наступу на континент, вимагане Америкою для оборони Формози, дає рівночасно комуністам на континенті нагоду і можливість відповідно приготовитися до наїзду на Формозу.

КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ „РІШЕНИЙ ВИЗВОЛИТИ" ФОРМОЗУ

Лейк Соксес, 7. липня. — Комуно-китайський міністер закордонних справ повідомив генеральний секретаріят О. Н., що „Китайський нарід, не зважаючи на всі обструкційні заходи Злучених Держав, твердо рішений визволити Формозу". В повідомленні рівночасно повторюється совєтський арґумент про нелегальність рішення Ради Безпеки відносно оборони Південної Кореї.

ДЮЇ ПРО КОМУНІСТИЧНУ АҐРЕСІЮ І АМЕРИКАНСЬКУ ЛЕГКОВАЖНІСТЬ

Олбані, 7 липня. — Губернатор Дюї звернувся зі закликом до демократичної адміністрації у Вашинґтоні, щоби вона дала американському народові щирий і чесний звіт про те, що комуністична аґресія веде холодну війну з вільним світом уже п'ять років і ту війну постійно виграє, та що вона вже підбила третину світу, а решта вільного світу знайшлася в такій жахливій небезпеці, в якій вона ще ніколи не була. Дюї, який вважається титулярним провідником Республіканської партії, заявився за негайним збільшенням виробництва „необхідних матеріялів", щоб не тільки дорівняти совєтському зброєнню, але ще його перевищити. Тепер не пора на ніяку „люксусову продукцію", казав Дюї; хай ніхто не сумнівається, що американський нарід вище ставить кров своїх синів від люксусу і комфорту. Легковажне ставлення до комуністичної аґресії є, на думку Дюї, причиною, чому Південна Корея не була як слід узброєна. Ще й тепер, коли війна ведеться, каже Дюї, маємо таких політиків, які не добачують ніяких змін і далі політикують по давньому, так, якби нічо не сталось.

ОРҐАНІЗАЦІЯ УЧИТЕЛІВ ВИКЛЮЧИЛА КОМУНІСТІВ З ЧЛЕНСТВА

Сейнт Луїс, 7. липня. — Комуністи, чи інші підривні елементи, не зможуть більше бути членами Краєвого Товариства Учителів, згідно з рішенням, яке запало під час 88-ої річної конференції цеї організації. Тільки один голос був проти. Голосування було тайне. Ще буде одне голосування над відповідною зміною статуту, але нема сумніву, що винесена ухвала буде затверджена. Внесення поставив Вилйем Ф. В. Сондерс, заступник предсідника Товариства Учителів Вищих Шкіл міста Ню Йорку. Він теж заявив, що те саме повинні зробити всі інші професійні орґанізації, щоб позбутись уже раз комуністів. Найвищий час, казав Сондерс, щоб ми всі взяли активнішу участь у піддержці демократії ділами. Мисс Рут М. Едемс, учителька з Фенікс, Аризона, заявила, що ухвала, звернена проти комуністів та підривних елементів, є нарушенням „свободи слова" і „американської традиції". Речник делеґації з Фенікс зараз додав до цеї заяви, що це є тільки „голос одної особи.".

• **Республіканську опозицію** до призначення Соммера Т. Пайка головою Комісії Атомової Енергії президент Труман вважає „глупістю республіканської політики".

В АМЕРИЦІ

• **Федеральна Велика Лава** Присяжних в Санта Фе визнала вчора Дейвида Ґрінґлеса винним в змові видати Совєтам таємниці атомової бомби.

• **Державний департамент** відмовився якнебудь полекшити заборону виїзду румунських дипломатів поза обмежену зону столиці, як довго румунський уряд не скасує таких самих обмежень для американських дипломатів в Букарешті.

• **Державний департамент** заявив, що всі безглузді совєтські обвинувачення про скидування американськими літаками колорадського жука на полях опанованої большевиками центральної Европи видумані тільки на те, щоби якнебудь виправдати передбачені слабі жнива в країнах сателітів.

• **Совєти заплатили** Злученим Державам $5,117,427 відсотків від після-воєнного Ленд-Лізу, обтягнувши собі однобічно $1,000,000 за неозначені ближче „шкоди".

• **Комуністичну інтриґу** стверджено в спробі державного перевороту в Перу в червні ц. р.

• **Арґентинський конґрес** домагається від президента Перона вияснень в справі закриття деяких газет.

Нові свідчення про совєтське народовбивство українських Д. П.

Ной-Ульм, Німеччина. — У зв'язку з повідомленням про слідство в справі зголошеного совєтського народовбивства українських скитальців в репатріяційному таборі Штутґарт-Цуффенгавзен, місцеві „Українські Вісті" надрукували таке повідомлення Віктора Роєнка:

„Прочитавши повідомлення про розслідування вбивств, які вчинила совєтська репатріяційна комісія в Штутґарті, хочемо подати подібну історію з табору „Райхсбагн" та „Мессершмідт" в Ґенінґен-Авсбурзі. Після закінчення війни в цих двох таборах, що були розташовані один біля одного, був репатріяційний центр, а за приблизно 500-800 метрів була приміщена совєтська репатріяційна комісія. Після 6-тьох тижнів у „Райхсбан" організовано український табір. Обходивши однієї ночі табір, командант таборової поліції відчув труп'ячий сморід. Пішовши в напрямі смороду, він дійшов до каналу, щось на зразок сухої криниці з бетону. Відкривши бетонову покришку і посвітивши електричною лямпою, він побачив трупи на глибині 10-12 метрів. Негайно повернувся на вартівню, де були два американські вояки та поінформував їх про нахідку. Пішли втрьох і взялись розглядати справу. Як тільки відкрили цю криницю, зі сусіднього табору, де ще були совєтчики, на них почали стріляти. Американці негайно потелефонували до Авґсбурґу і через годину приїхало приблизно 100 авт з американським військом і весь цей табір, около 3,000 душ, вивезено. На другий день викликали німецьких погребників і вони витягли двох трупів. Люди їх пізнали: це були робітники кухні. Вони були з простріленими головами. Недалеко в житі знайдено свіжу могилу з двома іншими трупами, але при них не знайдено документів і їх не можна було пізнати. Люди з околиці твердили, що в цих совєтських репатріяційних таборах вбито більше людей".

З попередніх повідомлень в цьому щоденнику відомо, що після проголошення уряду УССР підсумків репатріяції, десь „зникло" щонайменше 3 мільйони „репатріованих" українців.

УКРАЇНСЬКІ ПРОТИ-КОМУНІСТИЧНІ ЛЕТЮЧКИ МІЖ СОВЄТСЬКИМИ ВОЯКАМИ В НІМЕЧЧИНІ.

Ульмівські „Українські Вісті" повідомляють за „Зюддойче Цайтунг" та іншими німецькими газетами, що перед Зеленими Святами між совєтськими вояками в Німеччині і Берліні поширено летючки „Української Національної Ґвардії", закликаючи совєтських вояків і старшин до спротиву совєтській владі. У зв'язку з цим в поодиноких військових частинах було наказане гостре поготівля. В іншому повідомленні стверджується, що в ночі в неділю 21-го травня такі самі летючки зі закликом до спротиву проти совєтського ґніту розкинено в центрі совєтської команди в Німеччині, в Берлін-Карльгорст, де міститься головна квартира генерала Чуйкова.

500,000 СОВЄТСЬКИХ ВІЙСЬК НА КОРДОНАХ ЮГОСЛАВІЇ

Лейк Соксес, 7. липня. — В міжнародних дипломатичних колах тут пригадується, щоби подіями в Кореї не дозволити відвернути або приспати увагу від совєтської загрози в інших частинах світу, зокрема в Німеччині, на Близькому Сході і головно в Югославії. На підставі вірогідних інформацій стверджується, що на кордонах Югославії тепер вже сконцентровано цілком підпорядкованих Москві, і найчастіше під совєтською командою, около пів мільйона військ, в тому около 200,000 румунів, 100,000 болгарів, 100,000 мадярів і около 100,000 совєтських військ в недалекій Австрії. Більшість дипломатів вважають, що ці совєтські рухи на кордонах Югославії обраховані на відвернення уваги від Кореї, хоча інші переконані, що це власне Корея обрахована на відвернення уваги від інших „критичних пунктів". Але всі погоджуються в тому, що Москва ще не показала своїх карт і світ повинен бути на сторожі та приготований справді на кожний випадок і в кожному місці.

• **До филипинського порту** Маніля заплив вчора перший транспорт американської зброї, висланий на підставі нового допомогового закону.

В СВІТІ

• **Грецькі комуністи** звернулися надрукованим в органі Комінформу закликом до всіх вірнопідданих Москві „товаришів", щоби вони саботували „вісь Београд-Атени", висаджуючи в повітря мости, виводячи з ладу залізничі лінії і т. п.

• **$156,000,000 дефіциту** матиме управління західного Берліна, якщо західно-німецький уряд в Бони не допоможе йому збалянсувати бюджет.

• **Поверх 1,000 керованих комуністами** филипинських партизанів, т. зв. гук-балагапс, були зліквідовані филипинськими властями безпеки протягом останніх трьох місяців.

• **Бельгійські робітники,** головно на шахтах та в портах, протестують проти повороту короля Леопольда, влаштовуючи демонстраційні страйки.

• **Польща і Мадярщина** предложили Господарській Комісії О. Н. для Европи першу листу продуктів, що їх готові експортувати до західних країн в торговельному обміні.

• **Медичні сестри** в цілому Ізраїлі почали страйк, домагаючись 42-годинного тижня праці протягом літніх місяців.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sunday, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.
Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N.J. on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$10.00	One year	$10.00
На пів року	$ 5.25	Six months	$ 5.25
На три місяці	$ 2.75	Three months	$ 2.75
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$12.00	One year	$12.00
На пів року	$ 6.50	Six months	$ 6.50
На три місяці	$ 3.50	Three months	$ 3.50
Число з понеділка (з англійською частиною):		Monday's issue (the Ukrainian Weekly, English language supplement):	
На рік	$ 3.00	One year	$ 3.00
На пів року	$2.00	Six months	$ 2.00

Кожна зміна адреси коштує 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає.
Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ЗВОРОТНИЙ ПУНКТ

Немає сьогодні в нікого найменшого сумніву щодо ваги рішення американського президента в справі Кореї. Здають собі з цього добре справу американці й вже заздалегідь обраховують, що їх коштуватиме ця інтервенція. Тільки хай ніхто не думає, що цей обрахунок відноситься тільки до долярів. Як знаємо, президент Рузвелт у часі Другої Світової Війни цілком не журився доляровими витратами, але зате мав великий страх з приводу значних американських втрат у людях, бо вони, а не доляри впливали на американський нарід. Це було теж причиною, чому президент Труман зважився на такий ризиковний крок, як скидання атомових бомб на японські міста, щоб так приспішити кінець проливові крови. Ляк перед новими людськими жертвами є теж і одною з важних причин довголітнього американського потурання совєтським аґресіям.

Щойно маючи це на увазі, зрозуміємо велику вагу рішучої постави президента Трумана у справі Кореї. Це не урвався нагло терпець Америки, але наступило холодне й добре продумане рішення конечної потреби ставлення опору комуністичній аґресії та московському імперіялізмові — ради власної безпеки і власного рятунку. Ніщо інше, а тільки те одно заважило на рішенню Трумана слати американське військо до Кореї. Це добре зрозумів американський нарід, тому прийняв рішення президента як конечне зло, яке мусіло наступити.

Що з цього рішення Трумана може вийти, ніхто не годен навіть передбачити. У великій мірі це залежатиме від Москви. Сталін ще далі світовим диктатором щодо цього, чи має бути світова війна. Знов Корея є сама собою малого значення для Злучених Держав, як і для Росії. Але Росія загнала Америку в Корею своєю підступною акцією, бо заставила Північну Корею напасти на Південну. Тепер Кремль може приказати комуністичному Китаєві прийти з допомогою Північній Кореї і тим ще гірше скомплікувати корейський воєнний конфлікт. Усе це в Вашинґтоні знають і розуміють евентуальні наслідки цього. Але рішення впало і вороття нема. Завернути може тільки одна Москва, наказуючи комуністам Північної Кореї припинити дальші наступи. Та цього вона не зробить.

Якби коротко війна в Кореї не тривала, а на це не заноситься, вона залишить навіть в найбільшому випадку глибокі сліди у відношенню Вашинґтону до Москви. Щобільше, наслідком цеї війни Злученим Державам прийдеться перевести основну ревізію їх відношення до різних міжнародних проблем в Азії й Европі. Події так розвиваються, що комуністична аґресія та московський імперіялізм даються Америці гірше відчути в Азії, як в Европі. Але з Европою вяже Америку більше сентимент, а з Азією інтерес. З другого боку стає теж і для Америки щораз більш очевидним, що скінчити з Кремлем можна тільки в Европі, а не в Азії. Тому треба надіятися, що й в тому напрямі настануть у Вашинґтоні якісь зміни. Як так, то повинно б настати там теж і краще розуміння величезної ролі поневолених Москвою народів в такій акції, яка звернена проти комуністичної аґресії та московського імперіялізму. Якби так сталося, то була б краща нагода теж і для праці в справі визволення України з большевицько-московської тиранії.

Тривожна українська дійсність

Над світом знову зависла мечем Дамокля грізна міжнародна криза, яка в кожній хвилині могла б, хоча не мусить, спалахнути знову всіми вогнями нової світової війни. І знову тривогою сповнюється душа на думку про українське положення та українську готовість на таку евентуальність. Це ж бо був би той справді „останній бій", в якому остаточно вирішилася б доля людей і народів, якщо вони після тої війни ще були б.

Український нарід на рідній землі є в тотальній большевицькій неволі, веде проти неї тотальну боротьбу і може впасти її тотальною жертвою, якщо допомога і рятунок не наспіють впору. Звідки ж має цей битий всіми лихами долі нарід очікувати першої допомоги, як не від мільйонової маси своїх єдинокровних братів, які є поза засягом ворожого катівського серпа і молота та які можуть цю допомогу частинно дати самі а частинно здобути її від інших?

З жалем треба ствердити, що тоді як сам український нарід на рідних землях продовжує свою розправу з ворогом, його політичну іміґрацію навряд чи можна б вважати приготованою на ту „останню евентуальність". Навпаки, існує велика загроза що трагічна історія української неприготованости може знову так само трагічно повторитись, якщо ще в цій останній грізній мінуті не наступить загальне протверезіння та якщо єдиною філософією та ідеологією всіх партій і осіб не стане, не на словах, але на ділі, рятунок та допомога українському народові, що бореться, а єдиною політичною думкою його визволення.

Після трагічних подій під час другої світової війни можна було сподіватися, що таке протверезіння наступить. Були навіть конкретні причини на це, виявлені теж конкретними заходами. Створення Української Національної Ради, з її Виконним Органом, було без сумніву серіозним кроком вперед на цьому шляху. Але замість йти дальше вперед, сьогодні, в цих грізних міжнародних обставинах, спостерігається радше крок взад.

Говорячи про Національну Раду, там в останьому знову заіснували події, що не дають причин до оптимізму. Одна група націоналістів, іменно ОУН під проводом Степана Бандери, вважала за відповідне виступити з Ради і замість дотеперішнього становища „конструктивної опозиції", заповісти свої „інші шляхи". Група ОУН під проводом полк. Мельника виступила тільки з Виконного Органу та зайняла попереднє становище групи Бандери. В Раді і її Органі йде завзята боротьба за поодинокі пости. Внутрішня кріза продовжується і поглиблюється майже пропорційно до міжнародної кризи.

За ці обставини важко було б звалювати вину та робити відповідальною будь - яку одну групу. Всі завинили і всі відповідальні, щонайменше як це нам виглядає. Націоналісти винні своєю виключністю і безкомпромісовістю у внутрішніх справах. Такі самі гріхи виявляють теж соціялісти, торгуючи крім того ще „тяглістю державних традицій". Демократи мають свої недостачі. А всі разом грішать тим самим браком доброї волі, неоправданими амбіціями, обезвартіснюванням свого партійного противника та розбіжністю між ділами і словними деклямаціями.

Ми не беремося писати подрібної рецепти на оздоровлення стану української політичної еміґрації в ці грізні часи. Ми можемо тільки висловити бажання широких мас тої еміґрації та промовити до душі і розуму її провідників, щоби щераз усі сіли за спільним столом, щоби залишили взаємні докори і обвинувачення, та виключно під кутом добра української справи і під натиском грізної дійсности провірили своє становище, обміркували всі можливості та всі, хоч і різними шляхами, але в згоді та під одним прапором пішли до спільної мети.

Микола Чубатий

Російська релігійна пропаганда

КНЯЖНА ЄЛЕНА ІЗВОЛЬСЬКА ХВАЛИТЬ СТАЛІНСЬКЕ ПРАВОСЛАВІЯ

Критична постава щораз то більшого числа американських провідних людей до країни Івана Грізного, Петра І., та Сталіна Висарійоновича, мимо ще навіть прихильної офіціяльної американської політики до Росії, побуджує щораз то більше росіян, що живуть в англосаськім світі, представляти Росію, як країну мирного та чоловіколюбного населення, солідарного з цілим цивілізованим світом, що тільки припадково поповняє нелюдські злочини під примусом Кремля. Політики - росіяни, кожен у своїм середовищі, малюють російський нарід як невинну жертву большевизму. Вчені своїми студіями стараються дати наукову підставу конечної потреби існування російської імперії, дарма, що вона від століть є тільки тюрмою народів без найменшої терпимости для чужих культур та відмінних вір. Росіяни-церковники працюють для вдержання „родіни" серед своїх церков. Росіяни покликаються звичайно на одного чи другого російського письменника, якого погляди часто справді ідеалістичні, одначе на жаль були відокремлені від духовости та практики російського народу. В релігійних справах є модними в російській пропаґанді серед англосаксів недавно померший філософ - письменник Бердяєв та старший від нього російський історик Соловйов. Останнього погляди на всесвітне християнство справді глибоко релігійні та ідеалістичні, але в самій Росії вони були зовсім чужі, а нині виразно поборювані. Вони є одначе специяльно популярним духовим крамом, що його продається американцям-християнам зокрема католикам. Від Соловйова незамітно переходиться до патріярха Олексія, ставленика Сталіна, щоби тільки „русска родіна" вийшла перед світом країною свободи, демократії та релігійної толеранції.

Живе ще на терені Америки „княжна Єлена Изволская", дочка бувшого російського міністра закордонних справ та останнього царського амбасадора в Парижі. Княжна Ізвольська давніше вже перейшла на католицтво та є щодо цього білим круком серед російської еміґрації. Як росіянка — католичка княжна Ізвольська находить легкий доступ до тих католицьких кол, що себе дурять надією, що Росія може колись стати тереном масової католицької місійної праці. Прихильники можливости навернення Росії без чуда на католицтво називають свою акцію ейренічним рухом, від паризького часопису „Ейренікон", що цей напрям попирає. Теж і ці нечисленні росіяни-католики є завзятими російськими патріотами та великодержавниками. Такою є теж княжна Єлена Ізвольська, що примістилася на католицькім фордгемськім університеті як вчителька російської мови.

В останній книжці органу того університету "Thought" княжна Ізвольська помістила статтю під заголовком „Залізна Куртина та Єйренічний Рух", в якій авторка доказує не менше ні більше, а тільки те, що в сталінській православній церкві панує глибока релігійність; щобільше, там навіть нині не чужі їй еіренічні тенденції, цебто тенденції до обєднання Російської Церкви з західною Католицькою Церквою в найкращім ідеалістичнім розумінні, як це їх розумів Володимир Соловйов, що виложив у своїм знаменитім творі „Росія та Вселенська Церква".

Відомо, що православні росіяни в Америці поділені. Одні з них, совєтофіли, узнають московського патріярха над собою, а їх церковним органом є часопис „Одна Церков"; другі, демократи, його не признають. Княжна Ізвольська чогось симпатіями ближча американським сторонникам патріярха Олексія. Одна фраза в воскресній статті того ж органу дає їй основу підшукатися в цім органі, що часто славословить Сталіна, навіть тенденцій ейренічних, цебто обєднання усього християнства.

(Докінчення на стор. 3-тій).

Український Народний Фонд

Корея стала тепер осередком уваги всього людства, яке пильно слідкує не тільки за розвитком подій у самій Кореї, але ще більше за ускладнюванням міжнародного положення у звязку з корейськими подіями. Тепер уже найважнішим не є питання, хто переходово займе Корею, але питання, що з боротьби за її незалежність вийде для цілого світу. Немало є таких признак, які вказують, що з кореанського конфлікту може розростися навіть світова воєнна хуртовина. Може до неї не дійде, але вона можлива, бо кожний день приносить нові ускладнення.

У звязку з такою перспективою дальшого розвитку міжнародних подій щонайменше дивно було б для кожної поневоленої Совєтами нації вичікувати на їх вислід та нічого не діяти. Всі вони намагаються підготовити себе та мобілізувати свої моральні й матеріяльні сили, щоби в евентуальній світовій хуртовині бути не тільки предметом, але й підметом у великій політичній, міжнародній грі. Таку саму підготовку на прийняття тих подій повинні виконати й українці в Америці. Вони мають розвинути поважну й совісну українську інформаційно-пропаґандивну службу серед американців та взагалі серед англо-саксів Америки й Канади.

Для такої цілі треба використовувати всякі шляхи й засоби. Для прикладу зверну увагу хоч би на цьогорічні осінні вибори до Конґресу. Обов'язком українців є використати ці вибори якнайдоцільніше і якнайкраще для своїх потреб. Американські громадяни українського роду повинні зорганізовано включитись в виборчу акцію. Як ті, що причисляють себе до Демократичної партії, так і ті, що вважають себе прихильниками Республіканської партії, повинні впливати на кандидатів, щоб вони в чисто американськім інтересі заявлялись за допомогу українцям у їхній боротьбі проти московського большевизму і за право українського народу до вільного незалежного життя. Відповідний матеріял для такої справи достачить Український Конґресовий Комітет. Він послужить усяким українським горожанським клюбам у виборчій акції.

Цей важливий факт в американському житті, наведений для прикладу, не може не бути належно використаний. Цим прикладом далеко не вичерпується завдань американських українців супроти української справи під теперішню пору. Український Конґресовий Комітет, що є політичною репрезентацією великої більшости американських українців, має тепер перед собою дуже широкі й важливі й дуже відповідальні завдання як організаційно - консолідаційного внутрішньо - українського характеру, так у ще більшій мірі зовнішньо-політичного характеру. Зєднувати й переконувати для української визвольної справи англосаський політичний і культурний світ це найважніше завдання Українського Конґресового Комітету. Поширити й помножити видання в англійській мові про українські справи, навязувати ділові й товариські контакти з найвидатнішими представниками бодай самого американського світу, наладнати співпрацю політичного характеру з іншими поневоленими совєтським комуністичним режимом народами, підготовити цілу низку матеріялів для меморіялових потреб, зорганізувати деякі делеґації в інтервенційних українських цілях — ось справи, які не ждуть проволоки.

Все те вимагає не тільки поважної напруги сил і праці, але й гроша. Без грошей нічого із вичислених завдань не вдасться здійснити. Тимчасом справи із збіркою національних складок до Українського Народного Фонду не представляються добре. Від 1. лютого ц. р. цебто від розписання збірки минуло повних пять місяців, а до Українського Народного Фонду вплинуло лише 22 тисячі долярів. Це не дає навіть одної десятої частини того, що рішив зібрати на Український Народний Фонд Четвертий Конґрес американських українців на українські національні потреби в 1950 р. Коли міряти жертвенність американсько - українського громадянства пекучими національними потребами, то вона ніяк не стоїть до них у належному відношенні. Воно сумне, але правдиве!

Між тим час не стоїть на місці. Події не ждуть на нас, аж ми будемо готовими, але йдуть вперед. Вже не раз вони заскакували нас не підготованими, то чому мало б статись інакше тепер? Проте ми до того допустити не можемо і не смієво! Бо ж на нас, незалежно від того, чи ми цього хочемо, чи ні, лежить велика відповідальність перед українським народом та історією за кожне занедбання в українській справі. Тому всім нам слід отрястись із байдужости та жертвувати для загального українського добра не тільки добре слово, щире бажання та працю, але й гроші. Без грошей ще ніхто не виграв ніякої політичної боротьби. А щож казати про боротьбу за визволення народу або боротьбу за загальне признання права народу на власне незалежне державне життя.

В. М.

Ольга Мак.

„ЄЖОВЩИНА"

(Уривок з автобіографічних матеріялів).

35)

Прокуратура може тепер лишень доказувати, що слідство було на помилковій дорозі, а тому і суди розглядали мою провину з невластивої сторони. Для того, щоб це доказати, прокуратура мусить мати нове, повторне підтвердження моїх колеґ, що я був їхнім керівником. Це було легко зробити за Єжова, але тепер, коли діють суди, справа трохи тяжча. А мої колеґи, як слід припускати, знаючи, що признання мене своїм керівником, стягає на їхні голови смертний вирок, — бо ж справа остаточно впирається тільки в мою особу! — цього признання повторно не складуть!

Тому Руденко є в клопоті: „голова організації" вислизнув йому з рук, замінити його кимсь іншим не можна, а судити „безголову" організацію не випадає.

Так виглядає справа!

— І ти думаєш, що Руденко не видумає якогсь нового трюку?

— Я цього не думаю, але знаю, що буде мати багато клопоту. Будь що будь, але він з тою фальшивкою на процесі у Верховному Суді троха попікся і тепер мусить бути дуже обережним.

— Все це дуже добре, але мені майбутнє не посміхається...

І знову страх посіяв своє отрутне насіння в нашій родині, знову з дня на день чекали ми нещастя, і, зриваючи пережитий листок з календаря, з тривогою дивились на новий, стараючись відчитати події наступного дня.

Минув вересень, минув жовтень, минув листопад і грудень, а вісток не було жадних, бо ми з обережности навіть не листувалися з родинами заарештованих.

Аж вночі з 3-го на 4-те січня будить мене світло в хаті. Оглядаюся і бачу, що чоловік сидить при бюрку, схиливши голову на руки.

— Що з тобою? — питаю його. — Чому ти не спиш?

Він гасить світло і сідає коло мене.

— Знову дурний сон... Хочеш послухати?

— Розказуй...

— Здається, що я тільки почав дрімати, бо ще усвіломлював собі, що лежу в ліжкові. Раптом дивлюся — вікно відкрите, а на вікні сидить велика чорна ворона. Я стараюся зрозуміти, яким це чином взимі відкрите вікно, бо пам'ятаю, що, як лягав спати, воно було закрите. Тим часом ворона зіскакує на бюрко і починає дзьобом і лапами перевертати мої папери. Порившись трохи в них, хапає мій пашпорт і вилітає у вікно. Мене обняв страх. „Пашпорт!" — кричу я, „Пашпорт!" — і вискакую за нею. Ворона, ніби дрочучись зі мною, летить дуже помалу і зовсім низько, так що мені здається, от-от впіймаю. Але впіймати не можу. Тим часом стає зовсім темно, і ворону ледве видно. Я біжу, спотикаючись на якесь каміння і колоди, поки раптом провалююся в яму! Лечу дуже довго, а коли опиняюся на дні, намацую під собою холодні, з застиглою кров'ю трупи. Підіймаю голову і бачу на горі слабе світло, а на краю ями сидить ворона і сміється...

Я прокинувся, стоячи коло вікна при бюрку, засвітив світло, але спати вже не можу...

— Можна збожеволіти з того всього! — кажу до чоловіка. — Лягай і спи!

Але сама до ранку не стулила очей...

Через кілька день поштою приходить повідомлення, що суд в З. покликає Олександра в ролі свідка в справі заарештованих колеґ.

— Як ти це розумієш? — питаю чоловіка. — Яким ти можеш бути свідком в цьому випадку?

— Я думаю, що це — звичайний підступ з боку Руденка: не маючи права заарештувати мене разом з іншими, він вирішив викликати мене, як свідка, а потім на місці приєднати до справи.

— Як же це так? Їхати до вовка в пащу?

— А що ж мені робити? Не їхати не можу, бо буде ще гірше!...

— То принаймі будь обережним і не дай себе вплутати!

— Це не залежить від мене. Зрештою, я такий лихий на ту банду, що не ручу за себе! Для того, щоб сказати їм правду в вічі, варто навіть заплатити життям!

— Бійся Бога, Олександре! Я тебе благаю ще раз: будь обережним! Подумай про дітей! Головою муру і так не розіб'єш!

— Я, звичайно, на видиму смерть не маю охоти лізти, але — побачимо!... Коли вмирати, то вмирати з честю!

— Олександре, я бачу...

—Дидинко! — увірвав мене чоловік. — Тільки не переконуй мене! Я все зважую добре, але підлістю життя не буду рятувати! Запам'ятай собі це добре!!!

Ще сумніше і тривожніше стало в хаті, немов з неї щойно винесли дорогого всім покійника. Викликана телеграмою свекруха, котра вже кілька місяців жила окремо від нас в глухій провінції, де мала власний будинок, відповіла, що є хвора, і, помимо найбільшого бажання, приїхати не зможе.

Останні дні перед від'їздом чоловік цілком посвятив родині. Навіть на роботу не ходив, пославшись на хворобу, і не пускав до садочку донечок. Цілий день бавився з ними, а вночі світив світло і, сівши коло ліжечок, довго мовчки вдивлявся в розчервонілі уві сні, спокійні дитячі личка.

Микола Очерет

ЛЕТЮЧКА

Перед нами лежить летючка, яку ми щойно отримали з Парижа. Там вона була розліплена на стінах і особливо рясно в районах заселених росіянами. В ній надруковано:: „СССР — це не Росія. Сталін — це не цар Петро Великий. Торез — це не Наполеон І. Мир запанує на землі, коли правдива і вічна Росія буде реставрована і створена росіянами — і для росіян. Російський народ оцінить і ніколи не забуде своїх друзів. Допоможіть нам без задньої думки. Від цього залежить наше життя і ваші інтереси. Момент відповідальний! Надходять останні хвилини. Допоможіть російському національному спротиву. Хай живе правдивий франко-російський союз, як за часів царя Олександра III."

Власне на цьому можна б було поставити крапку, коли б не речення: „Мир запанує на землі, коли правдива і вічна Росія буде реставрована і створена росіянами — і для росіян". Це ж те, що ми давно твердили і тепер прочитавши те саме в летючці російської еміграції з полегшенням зітхнули: нарешті таки дочекались ми протверезіння від шовіністичного чаду, давно пора збагнути російській еміграції, що ніколи не буде миру на землі, доки Росія гнітитиме другі вільні народи. Пора вже приглянутись до подій навколо й усвідомити, щи коли Берма, Індокитай, Филипини, Цейлон, Єгипет, Ізраель, Пакістан, Індія одержали незалежність, то питання часу і Альбанія, Айзербаджан, Білорусь, Болгарія, Вірменія, Грузія, Естонія, Латвія, Литва, Польща, Румунія, Словакія, всі народи Туркестану, Угорщина, Україна, Чехія також будуть незалежні. І тоді російський народ не буде пугалом усього світу, а стане дружнім членом братської сім'ї вільних народів, буде рівний серед рівних і протягом якогось часу зможе заслужити довір'я у своїх „менших" братів і вони з охотою простягнуть російському народові свою руку аби створити спільну сім'ю і разом увійти в світову федерацію вільних народів. Такий правдивий зміст летючки, бо коли б хоч один з народів був би насильно залищений під владою росіян, коли б хоть один нарід був би і далі нещадно експлуатований росіянами, як це було при царському режимові, а сьогодні є за режиму російської диктатури, то росіянам не варто було б писати летючки, а чесно і одверто, як і належить „шірокой, русской натурє", всім разом скрізь і завжди співати гимн „найгеніяльнішому батькові народів". Бо ж чи міг Петро Великий навіть мріяти про таку „велікую Росію", яку зробив її „батько народів"? Чи снилось комусь з князів, царів і імператорів бувшої Росії, що вона може досягнути такої „могутності" перед якою весь світ здрігається від жаху і огиди? Тож якраз „найгеніяльнішому" удалось створити Жовторосію і тим здійснити мрії імператора Нікалая II. Історія напевно дасть „батькові народів" титул „найбільшого, найжахливішого деспота„ минулої і майбутньої історії всього світу. Тож ми цілком приєднуємось до думки, що „Сталін — це не цар Петро Великий" і не тільки Петро, а всі князі, царі і імператори Росії разом узяті не можуть іти в порівняння з Сталіном, так зміцнив, розширив і возвеличив він Росію, поставивши російський народ господарем Евразії. Ми цілком погоджуємося і з твердженням, що „СССР — це не Росія", бо в склад Росії входило лише „99 язиків", а СССР володіє вже більше півтора-стами народів. Росія була найвідсталішою державою Европи, а СССР — „найпередовіша країна світу".

Росія мала 160 мільйонів населення, а СССР, коли взяти на увагу, і Жовторосію, має десь близько півтора міліарда людей. То ж звичайно СССР — це не Росія! Ми дуже гарно знаємо, що від допомоги щирої, одвертої, без жадних задніх думок і саме такої, як ми тут раніш з'ясували, залежить життя російської еміграції, бо їй, що жила за кордонами СССР, вже там місця не знайдеться, там її, як „капіталістичних прихвостнів" пустять в „расход". Ми добре знаємо, що саме тепер момент відповідальний, бо коли російська еміграція одверто і чесно не визнає рівних прав за всіма народами, що уярмлені у СССР, то їй не знайдеться місця через деякий час і у всіх інших країнах світу. Надходять останні хвилини, коли російська еміграція мусить виявснити своє становище до історичного архаїзму „єдиной, неделімої Росії, покорівшей под нозі 99 язиков". І всім, хто за оте „покореніє под нозі" дуже швидко вільні народи світу скажуть: „Геть! Нам з вами не по дорозі!" Надходить останній час і для самого російського народу, бо справа йде про життя і смерть. Всім бо відомо, що головна влада в СССР знаходиться в руках росіян, бо політбюро, цей верховний орган влади, складається з: Сталіна, Маленкова, Булґаніна, Молотова, Ворошілова, Берії, Мікояна, Кагановоча, Хрущова, Шверніка, Андреєва, Костіна, Пономаренка, попова, Поспєлова, Суслова та Шкірятова. Отже серед усіх 17 членів політбюра є 13 росіян, 2 грузини, 1 вірменин, 1 жид і 1 білорусин. Хто ж дає тон життю в Совєтах? Дивно було б твердити, що це є персонально „батько народів" який за віком і станом здоров'я вже більше часу лікується в Сочі ніж керує державою. Чи може там тон задає білорус Пономаренко чи жид Каганович? Нам здається прямо чудом, що там ще й до цього часу вдержався жид! То ж Совєти тепер систематично всіх жидів депортують на Сибір, бо хіба можна помиритись з тим, що якісь там жиди мають свою незалежну державу. Є членами ОН і мають там голос, який говорить і проти Совєтів. А раз так, значить всі жиди контрреволюціонери, прихвостні буржуазії, а тут на тобі: жид Каганович — член Політбюро! Нонсенс, але це певно буде швидко виправлене, хоть Каганович і є найзаслуженішим катом майже серед усіх членів політбюра крім, звичайно, двох грузинів, які в цій галузі стоять по-за всякою конкуренцією. Разом з тим ясно також що жадне політбюро не втрималось би, коли б не підтримував його сто десяти мільйоновий російський народ. Таж політбюро є „плоть від плоті і кров від крові" саме російського народу. Тому за всі тридцять років існування Совєтського Союзу не було ще жадного випадку повстання російського народу проти Совєтів. А російська еміграція живе категоріями дореволюційними, живе тою „святою Русью", що її створили кращі сини російського народу і якої на сьогодні й помину нема. Там на Русі зараз є відвічний раб, якого жене деспот куди він хоче, а всі ідеали „святоїРусі" зникли назавжди. Там росіянин Лєнін, досконало знав рабську натуру свого народу, підняв бунт рабів, кинувши лозунг „граб награблене" та „бий буржуїв" і збунтувавшися раб викинув геть свою ж інтеліґенцію чи роздер серед білого дня на шматки. Бунт „усмірілі" а раб лишився рабом! І коли б російська еміграція не жила на небі, а спустилася на землю і придивилась добре до того як воно є, то великий російський композитор і піяніст Рахманінов не улаштовував би концертів по всій Америці і зібрані ним з великими труднощами доляри не надсилав би на адресу „Рускаво Краснаво Креста", бо він би знав, що всі ті гроші підуть на організацію п'ятих колон саме в Америці і жодного цента Красний Крест не одержить. Теж єпископ Євлогій разом з усією колонією російських емігрантів не служили б у Парижі благодарственних молебнів „о дарованії победи російському воінству". Тому речіння про „допомогу російському національному спротиву" є наскрізь фальшиве, бо такого спротиву не було та думається, що і бути не може, а до летючки воно попало тому, що російська еміграція жила й живе до цього часу відірваною від свого народу, якого вона абсолютно не знає. Не було б в тексті летючки і останнього речення про „правдивий франко-російський союз, як за часів царя Олександра III", що з головою видає російську еміграцію і стверджує, що вона дійсно живе категоріями XIX століття, бо коли російський народ матиме свою національну Росію, тоді всякий союз буде правдивий і значно міцніший ніж всі союзи разом узяті „за часів царя Олександра III". Та всеж основний зміст летючки правдивий, тому ми цілком щиро можемо сказати: хай живе правдива Росія, населена росіянами і хай Росія буде дійсно матір'ю для росіян. А ми всіма силами будемо допомагати, щоб розвалилась СССР, та щоб росіяни мали свою Російську Державу, а не тюрму народів, як це було за царів і імператорів, і як це є тепер.

Д-р Ростислав Сочинський.

Купання на сонці та у воді

Літо вже є в повному розгарі, отже пора тепер сказати дещо докладніше про купання на сонці та у воді. Мусимо знати, чого вимагає гігієна, себто наука, яка дбає про збереження нашого здоровя, про попередження деяких хворіб, що можуть виникнути наслідком зловживання цими корисними й приємними сезоновими розвагами.

Купання тоді корисне, коли воно:

1. не спричинює простуди,
2. не перехододжує тіла і
3. не шкодить органам дишним і кровообороту.

Розгляньмо докладніше ці положення:

1. Простуда — це наслідок швидкого охолодження розгрітого тіла або якоїсь його частини. Зайве й казати, що чим більша різниця температур тіла й води, тимбільша стає можливість простуди.

Ризиковним для здоровя буде купання у воді, що має тепла менше 68° Ф. (20° Ц.), бо тоді різниця між теплом тіла (коло 37° Ц.) і води надто велика, майже у двоє. Не слід також йти у воду дуже розгрівшись; краще посидіти голому на березі 10-15 хвилин, щоб трошки охолонути.

2. Вода в річці завжди холодніща від нашого тіла; при купанні тіло віддає частину свого тепла воді; коли та віддача перевищує продукцію тепла тілом, то настає переходолодження тіла, шкідливе, бо це вже ослаблює організм.

Виникає питання: скільки ж часу можна сидіти у воді, не доводячи тіла до того шкідливого переходолодження? На це питання трудно дати точну відповідь, бо справа залежить від трьох чинників:

а) Худі організми мерзнуть скоріше, ніж гладкі. Це річ зрозуміла й не вимагає вияснення.

б) Температура води — також річ зрозуміла: в теплій воді можна сидіти довше, в холодній менше.

в) Коли людина енергійно рухається у воді (плаває), вона продукує більше тепла, отже не так швидко мерзне, як людина, що сидить нерухомо.

Можна, а навіть і треба, робити перерви в купанні. Але наступне купання повинно бути удвоє коротше, ніж попереднє.

Організм середньої душости може перебувати без руху у воді, що має тепературу 68-72° Ф. чверть години. Що поверх того — це вже з деяким ризиком для здоровя.

3. Нарешті третє положення: щоб купання не шкодило органам дихання та кровообігу.

Коли людина ввійде у воду, моментально скорчуються (звужуються) всі волосні кровяні посудини (капілляри) на всій поверхні її тіла, а що тих волосників дуже велика і густа сітка (голкою вколіть, то й то попадете в якийсь волосник і крапелька крови виступить), то при скорченні всіх волосничків значна частина крови відпливає з поверхні тіла до внутрішніх органів: легенів, печінки, нирок і т. п., а серцю через те завдається більше праці, бо ту саму кількість крови воно повинно проганяти через зменшений обсяг кровяної системи. Отже коли людина має якусь хворобу внутрішніх органів, особливо легенів, нирок або серця, то купання в річці для неї безумовно шкідливе: бронхіт може тільки посилитись; при початковій формі туберкульози легенів може зявитися небезпечний кровоплив з них; стан хворих нирок значно погіршується; а при хворому серці особливо, коли людина у воді багато рухається, плаває, — що завдає серцю ще більше праці, — може настати таке ослаблення серця, що людина зомліє (отже може й втопитися, хоч би й уміла добре плавати), може настати нагла смерть. Коли ж навіть такої небезпеки не буде, то у всякому разі стан хворого серця значно погіршиться. Таким хворим, без поради лікаря, не слід купатися.

Єдине, що могли б дозволити собі такі бідолахи у літню спеку, коли тіло обливається потом і припадає порохом, — це роздягнувшись на березі по черзі обмивати тіло по частинах.

У воду краще не відразу кидатись, а входити в неї поволі.

Соняшні купелі при розумному вживанні їх можуть бути дуже корисні, при зловживанні ж можуть принести багато шкоди.

Соняшне світло має в собі невидимі для нашого ока проміння: позафіолєтні (хемічно дуже чинні) та позачервоні (теплові). І ті й другі дуже сильно впливають на організм (рослинний, тваринний і людський). Робити собі забаву, або спорт із того сильного природного чинника не можна без шкоди для свого здоровя. За модну, нерозумну забаганку: обсмалитись так, щоб шкіра стала чорна, як у... готентота, — платиться іноді дуже багато.

Соняшне світло дуже корисно впливає на деякі хронічні (давні) хороби: рахіт і золотуха в дітей, старі ревматизми, невральґії, запалення суглобів, старі плеврити, деякі (далеко не всі) хороби шкіри, деякі (знов же не всі) залавнені жіночі недуги, деякі форми туберкульози костей. Особлива обережність потрібна з соняшними ваннами при туберкульозі легенів: тут без поради лікаря можна собі багато нашкодити, бо майже напевно можна сказати, що при цій хоробі соняшні купелі дуже корисні в одній десятій випадків, а можуть дуже пошкодити в девять десятих.

Що ж до здорового організму, то соняшні купелі можуть корисно вплинути на нього тільки, коли ними не зловживати. Грітися на сонці голому можна без шкоди для здорвя не більше, як 30-40 хвилин і то поступово, починаючи від 5 хвилин. Що поверх цього — це вже „від лукавого".

Соняшне проміння дуже сильно впливає на нашу нервову систему, особливо на відрухову, тобто на стрижень, або хребтовий мозок. Від перегрівання діяльність його дуже підупадає, рефлекси відбуваються значно помаліше. Наслідком такого перегрівання настає сонливість (хочеться спати; іноді навіть і засне людина, лежачи голою спиною до сонця), а це покажчик великого ослаблення усієї нервової системи.

Пощо ж маємо ослаблювати найдорожчий, найделікатніший орган нашого тіла? Для забави? Для якогось нерозумного „спорту"? Або щоб мати вигляд готентота? Дехто ставить питання: а якже ті африканські чорні люди живуть? Вони ж голі ходять на такому пекучому сонці. На це єдина відповідь: ті ж народи приспособлювалися до умов свого життя тисячами поколінь, десятками тисяч літ, а це ж багато значить: це утворює цілі раси людей, цілі породи животин.

Отже, так як і купання у воді, так і соняшні купелі в нашому підсонні можуть бути корисні тільки тоді, коли відбуватимуться згідно з поданими вказівками. Всякі інші відхилення, зокрема при якихсь недомаганнях організму можуть бути тільки за порадою лікаря.

Російська релігійна пропаганда

(Докінчення зі стор. 2-гої).

Авторка розписується теж широко про глибоке релігійне життя, а навіть ейренічні тенденції в близьким окруженні патріярха, який, як відомо, поставлений з волі Сталіна, та вважає свого протектора за Богом післаного правителя Росії. Солідних аргументів авторка на доказ свого твердження не наводить, дарма, що стаття поміщена в університетськім журналі. Зате широко розписується про дійсну самостійність російських духовних незалежних від державної совєтської влади, і про панування духа християнської любови в цій церкві, хоч в дійсності так не є. Та остаточно ніхто не може заборонити авторці, російській патріотці, апотезувати національну церкву свого народу, хоч вона навіть до неї не належить. Та справа не є такою простою, коли авторка, сама католичка, примикає очі на ці події, що недавно розігралися в Західній Україні, в Карпатській Україні, а навіть поза Україною в Румунії. Авторка, хоч католичка, якось з легким серцем забуває, що люті переслідування українців католиків відбувалися при виразній співпраці сталінської поліції та представників Російської Православної Церкви. Поміж акцією російської поліції та акцією патріярха є прямо синхронізація.

Пригадаймо хід історичних подій. Патріярх видає до українсько-католицького епископату зазив перейти на російське православія. Так не сталося і МВД виарештовує єпископат. На цілому тому терені видна стисла співпраця російської церкви та большевицької поліції. Де ж тут Євангелія любови, де християнська етика?

Недавно проголошено в Росії остаточну ліквідацію Українсько - Католицької Церкви, та одночасно додано, що мастки Церкви перейшли в руки МВД, яке їх передало на вживання Православній Церкві. Залежність та співпраця поміж російською православною Церквою та крівавою совєтською поліцією є фактом доказаним і певним.

Княжна Ізвольська оповідає американським католикам казки про уніоністичні тенденції в колах, близьких до московського патріярха, особливо в колах його Духовної Академії, саме тоді, коли за донесенням американської преси з року 1948, коли то московська церква обходила торжественно свій 500-літній ювілей самостійности, ректор академії проголосив декляpацію віри Російської Православної Церкви, в якій виразно проголошував, що Російська Церква це єдина християнська церква, що зберегла правдиву науку Христа, основника Церкви. Всі інші віроісповідування, в тому і Католицька Церква, пофальшували Христову науку і тому світ повинен звертати свої очі тільки на Москву та на московського патріярха, як на єдиного викладчика правдивої християнської віри. — Де ж тут хочби й слід охоти до посднання з боку Російської Церкви?

Все це пероочує княжна Єлена Ізвольська, представляючи Росію в принаднім світлі, в такім, як її бажав був видіти історик — ідеаліст Соловйов. Стаття Ізвольської може бути тільки прикладом для українців всіх віроісповідань, як то православні москалі, чи навіть католики, свою „родіну", Матушку Росію, ставлять на першому місці та ідеалізують її в такому напрямі, який може стягати якнайбільші симпатії для неї, хочби дійсність говорила проти такого викривлювання фактів.

ЛИСТИ З АМЕРИКИ

8. Закінчення школи

Цей тиждень приносить події, про які багато американців згадає в своїх листах закордон. Прийшов час шкільних випусків. Школи й каледжі закривають свої двері на літо, а перед юнацтвом повстають серіозні проблеми: деякі думають про продовження освіти у вищих інституціях, а інші мають шукати за першою в житті посадою, щоб уже починати свою життьову карієру.

Описування цих справ у листах дає прекрасну нагоду розповісти про правду американського життя. Пишучи про родину, свою громаду, можна в листах підкреслити те значення, яке американці надають освіті і свободі, з якою наше юнацтво може вибрати професію чи заняття за власним смаком.

Наприклад, у листі можна написати так:

„Останні дні ми були дуже заняті. Школи закриваються на довгі літні вакації, а багато молоді саме тепер закінчує свої студії. Наш Джон має вчитися ще один рік, а сусідів син оце тепер закінчив школу. Ми всі пішли на випускне свято, яке було влаштовано у великій авдиторії народної школи. Випускникам давали нагороди і то була справді велика урочистість! Вся ця молодь, що старанно вчилась по книжках і одночасно розвивалась у спорті і спортивних грах, тепер плекає великі надії на майбутнє. Я хотів би щоб Ви побачили їх обличчя!

„Я не знаю, чи Ви уявляєте, як багато тут робиться для освіти дітей. Шкільні будови звичайно бувають найбільшими і найкрасивішими в усій околиці, а вчителі є нашими найкращими і найбільш поважними громадянами. У більшості міст і містечок безплатні автобуси відвозять дітей до школи і до дому. В школах дітям дається споживні сніданки за мінімальну ціну. Дітей вчать не тільки в клясних приміщеннях, але їх практично учать бути добрими громадянами і прищеплюють їм почуття відповідальности, що повинен мати кождий громадянин демократичної країни.

„До речі, ми тількищо довідались, що син наших сусідів, який минулого тижня закінчив середню школу, поступатиме наступного року до каледжа. Його батьки не є дуже заможні, але це не перешкодить йому здобути якнайкращу освіту. Так само як і інші студенти, він знайде собі якусь роботу, яка допоможе йому платити за навчання. Він хоче бути лікарем і ми всі сподіваємося, що він того доб'ється".

Лист, подібний до вищенаведеного, може упасти як промінь світла в ті країни, де нічого не знають про Америку і де лише пропаганда навмисне поширює неправду. Часом такі прості буденні факти можуть виглядати дивовижніше казки!

Кожний може щось написати про справу освіти в Америці — про те як вчаться його діти, або діти друзів чи сусідів, як вони закінчують школи. Отже, нехай кожний подумає, що він знає найважливішого про цю справу, а тоді береться за перо. Кожне правдиве слово буде спокійним, але ефективним закидом проти брехні, що поширюється про Америку закордоном.

Це є стаття з серії щотижневих статтів поширюваних тепер Загальною Радою Американської Єдности з метою допомогти американським громадянам ширити правду про Америку по всьому світу. Якщо у вас єсть якісь питання або побажання щодо того як зробити родинні або ділові листи закордон ще ефектовнішою зброєю у поході за правду — напишіть листа до редактора, або до Загальної Ради Американської Єдности: Common Counsil for American Unity, 20 Wect 40 Street, New York 18, N. Y.

Американські жінки у поході за правду

Написала Дж. Л. Блейр Бак
Колишній Президент Генеральної Федерації Жіночих Клюбів.

Це є стаття з серії статтів про важливі аспекти сьогоднішнього життя в Америці, написаних видатними американцями в зв'язку з рухом „Листів з Америки".

Багато членів наших жіночих клюбів, розкиданих по всій країні, листується з заокеанськими жінками. Ми напевно знаємо, що протягом останніх трьох років 23.422 членів Генеральної Федерації Жіночих Клюбів реґулярно листувалося з особами в чужих країнах.

Наші клюби, співпрацюючи з іншими організаціями, внес-

(Докінчення на стор. 4-ій)

НАЦІОНАЛЬНИЙ ДАТОК

слати на таку адресу:

UKRAINIAN CONGRESS COMMITTEE OF AMERICA
P.O. Box 721 Church St. Annex
New York 8, N. Y.

ПОШУКУВАННЯ

Пошукую рідного брата **ПОПЯК ПЕТРА** зі села Грозьова, п. Турка, який виїхав 1938 р. до Washington, D.C., і односельчан пп. **Дудич, Цебрид** і **Костик.** Прошу писати на адресу:

MICHAEL POPIAK
303 Otisco St., Syracuse 4, N. Y.

ПОДЯКА

Щиро дякую Високоповажаному Пану **Метрові Бен** — фармерові з Yale, Michigan, що через підписання аплікації уможливив мені приїхати до Америки зі скитальчого табору у Німеччині.

Вже в Америці я довідався, що п. Петро Бен вирятував, в той сам спосіб, більше родин, які будуть йому вдячні до смерти.

Сухий Іван.

Дітройт, 2. липня 1950.

ВІДОЗВА

ВИДАВНИЦТВА „ЧЕРВОНА КАЛИНА".

Найбільше поширене й відоме в Краю й поза його межами Видавництво „Червона Калина" у Львові, яке між двома світовими війнами виявило рухливу й для нашої національної справи корисну діяльність, з вибухом другої світової війни було примушене припинити свою працю. Тепер же, коли більшість членів і керівні органи Видавництва еміґрували з Краю, прийшла пора відновити діяльність „Червоної Калини".

Видавництво „Червона Калина" надрукувало багато вартісних історичних матеріялів з часів визвольних змагань України, а зокрема цінні фахові праці наших полководців, спомини вояків Українських Армій та літературні твори, зв'язані тематично з нашою визвольною боротьбою. Таким чином Видавництво причинилося не тільки до збереження цінних документів для історії України, але було теж невисихаючим джерелом духового корму для нашого доросту, чим клало підвалини під виховання поколінь у дусі наших найвищих національних ідеалів.

Від часу припинення діяльности Видавництва в Краю не припинилася визвольна боротьба нашого народу. Історичні події за останніх 10 років кладуть на Видавництво обов'язок продовжувати свою працю. З тією метою рішили члени-основники й члени керівних органів Видавництва відновити його діяльність.

Звертаємося із закликом до наших бувших членів і до найширших кол нашого Громадянства піддержати наші зусилля і вступати в члени Видавництва. Один членський пайок виносить $10, вписове $5. Їх можна вплачувати ратами. Членами можуть бути поодинокі громадяни, товариства та установи, при чому всі можуть набувати більшу кількість пайків.

Зголошення в члени прохаємо слати на адресу:

Nikephor Hirniak
429 E. 6th St., NEW YORK, N.Y.
U. S. A.

Ню Йорк, у червні 1950 р.

За Надзірну Раду Видавництва „Червона Калина":

Д-р Никифор Гірняк, Роман Купчинський.

За Управу:

Осип Навроцький, Петро Постолюк, Лев Лепкий, Евген Зиблікевич.

Нашу пресу в ЗДА й Канаді прохаємо передрукувати цю відозву.

ЧИТАЙТЕ УКРАЇНСЬКІ КНИЖКИ І ГАЗЕТИ, БО ЧАСТЕ ЧИТАННЯ ВЕДЕ ДО ПРОСВІТИ, А ПРОСВІТА—ЦЕ СИЛА.

ОПОВІСТКА.

Бувших учасників подій на львівському Університеті дня 1-го липня 1910 року, як також „Процесу 101" — прохаю ласкаво зголоситися негайно письменно на адресу: д-р Іван Турянський, 59½ Derby Ave., 3rd floor, New Haven, Conn. U. S. A.

Українські часописи обох земних півкуль прохається ласкаво про безплатний передрук цеї оповістки.

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

ШІКАҐО, Ілл.

На тему Союзового Дня

Цього року наше союзове торжество — Союзовий День — відбудеться в неділю дня 9 липня в парохіяльному городі на Гігінс Ровд. Приготовляється багата програма дня

Михайли Даркович

включно до спортових змагань. Зі Союзовим Днем є вже у нас нерозлучно звязаний вибір Королевої Популярности. Вже зголошуються дівчата. Було б бажаним, щоб до контесту стали дівчата — репрезентанти 22 відділів У. Н. Союзу шікаґського району. Голоситись треба до нової головної радної пані Анни Васильовської. Перебіг з церемонії вибору королевої, й інших подробиць Дня буде відфотографований відомим мистцем-фотографом — до речі теж і союзовцем — Михайлом Дарковичем.

З цеї нагоди треба ствердити, що п. Михайло Даркович фотографує всі наші імпрези даром. Його студія, це модерний витвір його власної конструкції, створений не лише для бизнесу, але й для духового спочинку людей, що туди заходять.

Разом зі своєю дружиною п. Анною Даркович вже 10 літ служить шікаґським організаціям з нагоди різних національних виступів даром. Обіцяв й цього року увіковічнити Союзовий День на 9 липня. Сьогорічний Союзовий День буде рівночасно початком нової кампанії за новими членами для У. Н. Союзу. Тепер якраз добра нагода до цього, бо є ще тисячі нових іміґрантів й молодого покоління, які ждуть нагоди, щоб вступити в члени У. Н. Союзу. День У. Н. Союзу дає їм таку нагоду.

Степан Куропась

Листи з Америки

(Докінчення з 3-тої стор.).

ли біля 629.478 долярів для допомоги потребуючим закордоном. Наш відділ освіти висилає шкільні матеріяли до країн, зруйнованих війною. В цьому беруть участь 328 клюбів і за неповними данними уже вислано понад 53.000 фунтів шкільного постачання на суму більше 20.000 долярів. 597 клюбів взяли участь в кампанії „Книжки для миру" і вислали 10.300 книжок і 7.827 журналів та передплатили 294 журнали. Це зроблено через Інформаційні Центри ЗДА за океаном.

Я згадала про цю справу моєї організації, щоб показати ту добру волю, яка є така характерна для американського народу. Бог дав йому великі природні багатства і наш нарід добився величного промислового проґресу, але, бувши ідеалістичним, він хоче поділитися своїм багатством з іншими.

Більшість наших жіночих клюбів знаходиться в невеличких містечках і члени їх не є багаті. То є здебільшого дружини професіоналістів і малих бизнесменів. Наші жінки беруть активну участь у громадській роботі, а свою опінію висловлюють, кидаючи бальот під час виборів. Ці люди маленьких містечок усієї Америки є значно більшою силою у впливі на державну політику, ніж „Великий Бизнес". Вони знають своїх місцевих представників і своїх представників у Конґресі та конферуючи з ними, вільно висловлюють їм свою думку. І чоловічі й жіночі організації беруть активну участь у громадському житті кожної громади нашої країни.

Дедалі то більше цих маленьких людей з маленьких містечок беруть участь у розвитку американської закордонної політиди. Мало кого з них не зачепили обидві світові війни і вони хотять жертвенно працювати для справи миру в усьому світі. Вони виказують жвавий інтерес до Об'єднаних Націй, бо вони уже знають, що наша держава не може жити замкнуто, лише для себе. Вони знають, що ми повинні бути тверді в нашій закордонній політиці.

Бувши Президентом Ґенеральної Федерації Жіночих Клюбів я об'їхала чимало світу, побувавши в багатьох країнах, де є групи наших членів, адже тепер наша Федерація має 109 організацій в 35 країнах, як філії. Багато жіночих організацій теж мають філії в інших країнах. За допомогою наших зв'язків з жінками інших рас, іншої культури, ми намагаємося добитися взаємного порозуміння і співпраці в усьому світі.

Підчас своїх мандрівок я відчула, що одне з найбільших непорозумінь, що існують у світі по відношенню до ЗДА, є поширена думка, що ми переслідуємо негрів. Звичайно, бувають зрідка неприємні випадки, але назагал тут зроблений великий поступ. Можна навіть дивуватися, як багато досягнуто за ті 90 років, що пройшли від часу скасування рабства. Негри посідають почесні місця в багатьох професіях, часом є успішніші в бизнесі, вони стають відповідальними і поважними громадянами в усіх частинах ЗДА.

Надіюсь, що кожна жінка нашої країни зробить все можливе, щоб розповісти жінкам інших країн правду про наше щире бажання взаємного порозуміння і співпраці.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ „ОБЩЕСТВА РУССКИХ БРАТСТВ"

Филаделфія. — Русофільська „Правда", яка є офіціяльним органом „Общества Русских Братств", взиває „русских" і „православних" святкувати золотий ювілей цеї організації, заснованої в 1900 році в Маганой Сити, у стейті Пенсилвенія. Читачі „Правди" та члени „Общества" це майже самі українці з Лемківщини та Закарпаття, побаламучені головно пропаґандою Російської Православної Місії. „Правда" нагадує, як повстало „Общество". Каже, що його ціллю оуло вдержувати „дух русскости і дух православія" та охоронити лемків проти „паразитів", що поприїзджали теж і до Америки і „старались їх винародовити", себто „зробити з них українських сепаратистів або мадяронів", закладаючи тут свої організації й газети. Далі пише „Правда", що „історія останніх 50 років виправдала до останньої йоти їхні запідозрення". Тому „Общество" ступає далі „традиційною русскою дорогою". Як таке помагало між іншим, совєтському Рошен Вор Ріліф, а теж організувало Конґрес та створило А. Р. К. Союз, який вислав делеґацію до Сан Франсиско для переговорів з совєтською делеґацією в справі „справедливости для братів, що находяться під чужою владою", себто в справі прилучення Лемківщини до Росії. Як відомо, цю делеґацію приймав тоді Д. Мануїльський.

КАМПАНІЯ НА ОБОРОНУ ОРДЕНУ І ДМИТРИШИНА

Ню Иорк. — Большевицькі „Українські Щоденні Вісті" — переповнені статтями і закликами в справі збірки суми 20 тисяч долярів, призначеної на оборону Ордену і „брата Дмитришина". Ці 20 тисяч, як пишуть УЩВісті, „припадають на українців, з загальної суми 150,000 долярів, яку Комітет Сотні збирає на оборону Ордену". Як відомо, „братові Дмитришинові" грозить депортація, а для „Ордену", як пишеться в УЩВістях, є інша небезпека, яка загрожує дальшому існуванню цеї організації, коли б „напасті зі сторони іміґраційних властей на брата Дмитришина" не були відперті. Збірка триватиме до кінця липня. Теж збирається петиції до Президента Трумана. „Ця петиція," пишуть УЩВісті, „є справою оборони не тільки нашої організації, але самообороною кожного члена зокрема", бо організації та членам заки-

— **Австралійська Рада** Оборони розписала вчора вперше після війни загальну поборову службу. На цій підставі 15,000 хлопців у віці від 18 до 23 років будуть в наступному році покликані на 14-тижневий військовий вишкіл.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. ДЖ. — Тов. Укр. Клюб Поступовий, від. 70, повідомляє всіх місцевих і позамісцевих членів, що піврічні збори, відбудуться в середу, 12. липня, в год. 7:30 вечером, в У. Н. Дому, при Фліт вул. Обовязком кожного члена є прийти на ці важні збори, де буде звіт за піврічну працю, а також буде звіт делеґатів із цьогорічної конвенції УНС. Довгуючі члени мають вирівнати свої вкладки. — П. Костик, предс.; І. Патуляк, кас.; В. Кушнір, секр.

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

Дня 1-го липня 1950 року помер нагло член 156 відділу ім. Тараса Шевченка, У. Н. Союзу, в Честер, Па.,

ПАВЛО ЗАКОРЧЕМНИЙ,

проживши 69 літ. Походив зі села Бонишин, пов. Золочів, Західна Україна.

Був основником цього відділу в 1918 р., та першим його предсідником, як теж в останніх роках був предсідником цього відділу і був щирим працівником на народній ниві і добрим батьком своїй родині.

Похорон відбувся дня 3. липня ц. р. в Укр. Правосл. Церкві в Честер. Покійний полишив жену, 3 синів і 2 дочки та 7 внуків, всі є членами УНСоюзу! — На похороні зібрано 28 дол., які призначено на цілі Укр. Конґр. Комітету,

В. И. П.

В. Новак, секр.

Дня 29. червня 1950 року по довшій недузі помер у 75 році життя

МАКСИМ ВЛАСЕНКО,

довголітний член Тов. Запорозька Січ, від. 347 УНСоюзу в Bridgeton, N. J. Покійний родився 1875 року в селі Чернихів, повіт Тернопіль, Зах. Україна.

Покійний все жертвував на народні цілі. Полишив у смутку жену Анну, одного сина, три дочки, і девять внуків.

Похорон відбувся у неділю, 2. липня з похоронного заведення до укр. гр.-кат. церкви св. Николая на Кармил дорозі, при великім здвизі членів і знайомих котрі приїхали з різних стейтів, а навіть і з Канади. Хай земля Вашинґтона буде Йому легкою.

В. И. П.

Гр. Тимчій секр.

ТАРЗАН, ч. 2381. Далекосяжні діяння.

Заки Тарзан і Джена дійшли до буди, молодий ловець попав у судороги.

У його ясних хвилинах він виявив, як то його приневолили товаришувати своєму вітчимові Манзенові в його полюванні на слоневу кість.

„Коли ти подужаєш, я тебе поведу шляхом додому" — обіцяв малпочоловік.

Одначе саме в тому часі на протилежному кінці світу ділися дивні речі, які мали змінити його пляни.